Τρομοκρατία και Αντιτρομοκρατία: Η αδιέξοδη αλληλεξάρτηση (Σωτήρης Γουνελάς)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 24 Φεβρουαρίου, 2016

Τις κοινωνίες αυτές που ορισμένοι χαρακτηρίζουν μαζικές ή μαζικοδημοκρατικές διασχίζει μια συστηματική και ανεξέλεγκτη βία. Βία με ποικίλες μορφές, βία που τη μετρούν οι στατιστικές ως σταθερή αύξηση εγκληματικότητας. Και βέβαια, σε διάφορα μήκη και πλάτη της γης, θα μπορούσε κανείς να μιλήσει για βία που σχετίζεται με το είδος των ανθρώπων που κατοικεί στις συγκεκριμένες περιοχές. Φυλές ή λαοί που έζησαν χρόνια εκτεθειμένοι σε λογής-λογής κινδύνους, έχουν αναπτύξει ένα, θα έλεγα, επιθετικό ένστικτο. Φυλές ή λαοί που σφραγίστηκαν από θρησκευτικές καταστάσεις- ένα είδος αιρέσεων ή υπο-αιρέσεων και σεχτών, που διεκδικούν την αλήθεια της πίστης εξίσου με το πιο ορθόδοξο δόγμα- έχουν μάθει να λύνουν τις διαφορές τους εξαπολύοντας βία εναντίον των υποτιθέμενων αντιπάλων, τις περισσότερες φορές σκορπώντας θάνατο.

Και έρχεται ο λόγος στους περιβόητους «Τζιχαντιστές».

Παρουσιάστηκαν άνθρωποι με κτηνώδη συμπεριφορά που σκορπίζουν καταστροφή, σφάζουν αμάχους, εκπορνεύουν τις γυναίκες που συλλαμβάνουν, καταστρέφουν Ιστορία και Μνήμη και μάλιστα την Ιερή Ιστορία και Μνήμη Ανατολής και Δύσης. Οι περισσότεροι από αυτούς είναι μισθοφόροι, πληρώνονται κανονικότατα και προωθούν την επαναφορά στο αρχαίο 'Χαλιφάτο', μια υποτιθέμενη οντότητα οργανωμένη απολύτως πάνω στις αρχές του Κορανίου. Φαίνεται ότι για να ορμήσουν στις μάχες, αλλά και για να καταφέρουν δολοφονικές πράξεις, αυτές που θεωρούνται 'τρομοκρατικές', ντοπάρονται με διάφορες ουσίες, χάρη στις οποίες αντέχουν να μείνουν άγρυπνοι δυο και τρία μερόνυχτα και να σκοτώνουν αδίστακτα, χωρίς κανένα ενδοιασμό ή συγκράτηση.

Καθώς παιδιά και νέοι άνθρωποι μεγαλώνουν σε απρόσωπες πόλεις και μεγαλουπόλεις, όπου έφτασε η καθήλωση μπροστά σε μια οθόνη να είναι σπουδαία διέξοδος, βιώνουν μια βαθιά πλήξη, βιώνουν, είτε το ομολογούν είτε όχι, ένα κενό ζωής, που προσπαθούν να το καλύψουν είτε παρακολουθώντας έντονες κινηματογραφικές ταινίες, είτε διασκεδάζοντας με εκκωφαντικό τρόπο, είτε το χειρότερο σχηματίζοντας συμμορίες και εξοντώνοντας ο ένας τον άλλο. Πολλοί από τους νέους που εντάσσονται στις τάξεις των λεγόμενων 'Τζιχαντιστών' προέρχονται από τέτοια φυτώρια. Τα γαλλικά προάστεια, όπου στριμώχνονται οι αλλοδαποί μουσουλμάνοι,

αραβικής καταγωγής οι περισσότεροι, αποτελούν κατάλληλο τόπο για να μπολιαστεί κανείς με βία και μηδενιστική διάθεση, με μίσος για την κοινωνία και τους «πολιτισμένους ευρωπαίους»: ένας ξεριζωμένος που με τη σειρά του ξεριζώνει, όπως έγραφε η γαλλοεβραία Σιμόνη Βέιλ, εδώ και πολλά χρόνια, πράγμα που φαίνεται να το αγνοούν οι ανά τον κόσμο Ιθύνοντες.

Υπάρχουν αδιάσειστα στοιχεία ότι οι περισσότεροι που εντάσσονται στον ICIS είναι πολύ νέοι άντρες, το 40 % πολύ νέες γυναίκες, όλοι τους προσήλυτοι που δεν είχαν ιδέα από θρησκεία μέχρι πρόσφατα. Το 'κακό' επομένως αναπαράγεται μέσα στην Ευρώπη, από τις περιθωριοποιημένες ομάδες Αράβων, ή άλλων αλλοδαπών, που βιώνουν ένα **τεράστιο κενό νοήματος**, αλλά και κάτι άλλο: την στάση και την πολιτική συμπεριφορά ευρωπαϊκών κρατών απέναντι σε χώρες που είναι πασίγνωστο ότι ενισχύουν τους Τζιχαντιστές. Τι γυρεύει, λόγου χάρη, το Βέλγιο να έχει στενές σχέσεις μαζί τους; Και μάλιστα με πρίγκιπα (Nayef al-Shalam), καταδικασμένο σε 10 χρόνια, το 2007, για εμπορία 2 τόνων κοκαίνης;

Τη στιγμή λοιπόν που οι τρομοκράτες στο Παρίσι είναι Γάλλοι και Βέλγοι πολίτες, τα ευρωπαϊκά κράτη -έστω ορισμένα από αυτά- υψώνουν φράχτες για να σταματήσουν το 'Κακό' που βρίσκεται εντός των τειχών!
Ετοιμάζονται για μια ακόμη φορά να φορτώσουν στην Ελλάδα την υποχρέωση να υποδεχτεί, να διαχειριστεί και να ταυτοποιήσει αλλά και να συλλάβει τους πιθανούς 'τζιχαντιστές', ανάμεσα στους χιλιάδες πρόσφυγες ή μετανάστες. Οι αριθμοί που έχει ανακοινώσει η Αρμοστία του ΟΗΕ λένε: 874.646 πρόσφυγες πέρασαν στην Ευρώπη μέσω θαλάσσης (διάβαζε Τουρκία-Ελλάδα-Ιταλία) εν έτει 2015. Από αυτούς 3.510 νεκροί. Στα τουρκικά παράλια περιμένουν 2.000.000 για να περάσουν στην Κεντρική Ευρώπη. Πού πάνε τον κόσμο οι πολιτικοί; Πότε θα αρχίσουν να αναλαμβάνουν τις ευθύνες τους αυτοί που χρόνια, αν όχι αιώνες, προώθησαν την αποϊεροποίηση των κοινωνιών, την απολυτοποίηση και θεοποίηση των πολιτικών ιδεολογιών αν όχι και κομμάτων, την αποθέωση της ατομοκρατίας και την προώθηση μιας κοινωνικής ευημερίας εις βάρος όλων όσων-λαών και χωρών- που δεν έχουν φτάσει στο υποτιθέμενο υψηλό τους επίπεδο, χωρίς τους οποίους όμως-λαούς και χώρες-δεν θα είχαν που να πουλήσουν τα όπλα τους και που να εξαγάγουν την τεχνολογία τους;

Η Δύση, εδώ που έφτασαν τα πράγματα, καλείται να αναθεωρήσει κύριες αρχές και όψεις του πολιτισμού της, αντί να κορδώνεται για την ανωτερότητά του. Εν μέσω ιλιγγιώδους τεχνολογικής ανάπτυξης αφήνει τις νεώτερες γενιές βορά σε κάθε είδους παρενέργεια των ηλεκτρονικών της συστημάτων, σε μια ασύδοτη κατασπατάληση ενέργειας που δεν γεμίζει τις ψυχές, **αποθεώνει την παγκόσμια ηδονοθηρία και καλλιεργεί άκρατο μηδενισμό που τινάζει στον αέρα κάθε αναζήτηση αυθεντικού βίου, γνησιότητας, ανθρωπιάς, καθαρότητας**, αναβαθμίζοντας κατά κάποιο τρόπο τον κυνισμό, την εύκολη αντιπαλότητα, τη

φτηνή συναισθηματικότητα, το ατομικό συμφέρον, την παγιωμένη οικονομοκρατία που εξακολουθεί, σε απόλυτη αναισθησία, τη σπατάλη της εν μέσω μυριάδων που λιμοκτονούν.

Στην αρχαιότητα ο Ηράκλειτος πρέσβευε ότι ο άνθρωπος που προσηλώνεται στον κόσμο των αισθητών πραγμάτων είναι βάρβαρος. Μα οι σημερινές κοινωνίες σε τί άλλο είναι αφοσιωμένες; **Πώς να βρει διέξοδο ο άνθρωπος και μάλιστα ο νέος, το παιδί το κλεισμένο ανάμεσα σε πολυκατοικίες, που του κρύβουν συστηματικά τον ουρανό** κι ίσα-ίσα επειδή λέγονται ουρανο-ξύστες; **Τί είναι αυτό που θα συγκρατήσει ένα νέο άνθρωπο και θα τον κρατήσει μακριά από τη βία; Εάν ο άνθρωπος αυτός δεν έχει καμιά εξοικείωση με ένα ανώτερο επίπεδο ζωής, με την ανάγκη παροχής ανθρωπιάς γύρω του, με την προσήλωση σε πανανθρώπινες αξίες και αλήθειες, εάν έχει πειστεί ότι η ζωή του τελειώνει με το φυσικό του θάνατο, γιατί να μεριμνήσει για μια αντιμετώπιση της βίας, της δικής του ή των άλλων;** Εάν το παιδί, από τη στιγμή που είναι στα σπάργανα- για να χρησιμοποιήσω μια έκφραση που τείνει να εξαφανιστεί- δεν υποστεί ένα **κρουνό αγάπης**, στοργής και αφοσίωσης που να διαρκέσει κάμποσα τουλάχιστον χρόνια, πού θα βρει μια τέτοια κατάσταση μέσα στις υπάρχουσες απρόσωπες κοινωνίες, ή που θα βρει, ακόμη χειρότερα, πρότυπα αναζήτησης μιας τέτοιας κατάστασης, η οποία σε άλλες εποχές υμνήθηκε ως κατάσταση απολύτως καθοριστική για την εξέλιξή του;

Η οικονομία και η πολιτική δεν αναζητούν καμιά ουσιαστική αξία ζωής. Είναι ωφελιμιστικές, άκρως συμφεροντολογικές. Γι' αυτό εξάλλου, δεν βρίσκεται λύση στα ζητήματα που έχουν προκύψει τα τελευταία χρόνια στον αραβικό κόσμο. Το ζήτημα είναι μη μείνει κανείς έξω από την ...'μοιρασιά'. Χωρίς να το καταλάβουμε, καθηλωνόμαστε σε υποδεέστερες και κατώτερες μορφές ζωής, πίσω από τις γυαλιστερές βιτρίνες του life style που κατακυριαρχεί ακόμη και στα δελτία ειδήσεων. Στον αιώνα τον άπαντα θα μιλούμε για 'ανάπτυξη' και για 'αγορές', ενώ την ίδια στιγμή θα εξαπλώνεται ο μηδενισμός της ζωής και ο τζιχαντισμός. **Ο μηδενισμός είναι συγγενής της βίας**, που οι κοινωνίες αυτές ξέρουν καλά να κρύβουν –μέχρι τώρα τουλάχιστον- κάτω από την ψεύτικη και απατηλή όψη της περιρρέουσας πραγματικότητας.

(Πηγή: Περιοδικό "Νέα Ευθύνη", τεύχος 31)